

یولیسز سایمن گرانت هجدهمین رئیس جمهور آمریکا بین سال های ۱۸۶۹ تا ۱۸۷۷ میلادی ریاست جمهوری آمریکا را بر عهده داشت.

سفر به اورشلیم

نقشه رسم شده سفر به اورشلیم از متیو پاریس

Map to Jerusalem, Matthew Paris, St Albans, c. 1250 © British Library Board

فلسطین، عنوان کرد: «بهتر است یهودیان مکانی برای زندگی مطابق با احکام دینی خود داشته باشند.»

با اینکه مسئولیت تمام توها و راهنمایان به دست عرب های محلی بود، آنان از راهنمایی توهای یهودیان امتناع می ورزیدند و یا از صاحبان کسب و کارهای کوچک در منطقه حمایت نمی کردند و بدین گونه زمینه نارضایتی یهودیان فراهم شد.

تا پیش از شعله ور شدن این اختلافات، می توان ریشه دوگانه سازی نقشه های زائران و گردشگران را از زمان سفر مارک تواین و همراهانش ردگیری کرد؛ مارک تواین طی سفر خود به فلسطین، تصمیم گرفت به بازدید مناطقی برود که تا پیش از آن، چندان اهمیتی برای مسیحیان پروتستان نداشت اما تواین سعی کرد با تشکیک در اهمیت و تقدس برخی مکان ها و اهمیت دادن به مکان های تا پیش از او، ناشناخته، مسیر زيارتی جدیدی را ابداع کند. اما سال ها بعد با شکل گیری دولت اسراییل و تشدید نفوذ صهیونیسم، صهیونیست ها توانستند با نزدیک شدن به کوک، نقشه های توریستی و زيارتی فلسطین را به مرور تغییر داده و با گنجاندن مراکز دینی و اماکن مذهبی یهودیان در فهرست سایر اماکن مقدس مسیحیان و مسلمانان، نقشه زيارتی فلسطین را تغییر دهند. ➤

منابع:

1. A senior thesis presented by Christopher Hyde to the International Studies Program, Trinity College
2. <https://www.shapell.org/historical-perspectives/exhibitions/mark-twain-and-the-holy-land-2/>
3. <http://www.swartzentover.com/cotor/bible/History/Israel1017-2001.htm>
4. <https://blog.nli.org/en/mark-twain-in-palestine/>
5. <https://www.quest-cdecjournal.it/encounters-of-a-third-kind-mark-twain-william-c-prime-and-protestant-american-holy-land-narratives/>

مسیر زائران عموماً ساده بود: بندر یافا، غزه، بئر شبع، اورشلیم، بحرالمیت، اریحا، ناصره، قانا، جلیله، بعلبک و بیروت و در ایستگاه آخر، زائران سری هم به کلیسای سنت جورج در سوریه می زدند. تقاضاها برای شرکت در این توها چنان زیاد شد که بین سال های ۱۸۶۷ تا ۱۸۷۶ میلادی تقریباً ۲۰۰۰ نفر از سراسر اروپا و آمریکا به این سرزمین وارد شدند. در میان مسافران، افراد سرشناسی مثل شاهزاده ولز، جورج پنجم و فردریش ولهم دوم از آلمان، به چشم می خورد.

کوک توانست شبکه ای از افراد مختلف در میان اعراب و بادیه نشینان را در اطراف خود سازماندهی کند که هر گروه عهد دار وظیفه ای باشند؛ از راهنمایی مسافران در لحظه ورود به یافا تا رانندگی، آشپزی و صرافی. در سال ۱۸۹۲ میلادی اولین خط آهن یافا به اورشلیم افتتاح شد. کوک از این موقعیت برای حمل و نقل مسافران به خوبی استفاده کرد و هتل مدیترانه در شهر قدیمی اورشلیم افتتاح شد تا میزبان نویسنده هایی همچون ملویل، تواین و رئیس جمهور آمریکا، گرانت باشد.

در این میان رقیب توماس کوک، هنری مارکوس در انگلستان شروع به گسترش کسب و کار خود کرد. البته هر دوی آن ها از پیشتازان صنعت توریسم در فلسطین بودند و جالب اینکه مارکوس یهودی نبود اما از طرف دو یهودی آلمانی که کنیسه ای در لندن را اداره می کردند، حمایت می شد.

در نتیجه این تحركات، کم کم مناطق و جاذبه های توریستی یهودیان به فهرست نقشه ها و راهنماهای گردشگری این دو شرکت اضافه شد؛ در حالی که پیش از آن، این مناطق چندان چشمگیر نبودند، تا اینکه با حمایت این دو نفر، بیمارستان هایی به رایگان در مصر و اورشلیم ساخته شد و همچنین یک ایستگاه پستی برای ارسال نامه در امتداد نیل ایجاد گردید. به واسطه این اعتماد سازی، سلیمان شاکتر توانست مجموعه ای از دست نوشته های یهودیان مصر را به کتابخانه بریتانیا منتقل کند.

بعد از پیمان نامه بالفور، مشخص شد که روزنامه گرت Gazette که از اولین روزنامه های مربوط به سفر و گردشگری در بریتانیا بود، در یکی از سرمقاله های خود با برشمردن مشکلات توهای یهودیان در سفر به